

1. kapitola

Běžel jako o život. Doslova. A přestože to nebylo poprvé, pevně věřil, že naposled. Jeho stín se mihl v nablyštěné výloze u Tiffanyho. Vzduch po aprílové přeháňce lehce voněl a i tady na Manhattanu nesl příchut' jara. Douga ale zaléval ledový pot. Blížili se příliš rychle.

Na Páté avenue byl klid, až podivný na tuhle večerní hodinu. Nemohl se tu schovat v davu. Na křižovatce s Třiapadesátou ho napadlo vběhnout do podzemky. Ale kdyby ho zahlédli, už by z ní nikdy nemusel vyjít ven.

Vtom za sebou zaslechl kvílení pneumatik a skočil za nejbližší roh. V rameni pocítil píchnutí. Uvědomil si, že mu předcházela tlumený výstřel, ale ani na vteřinu nezpomalil. Nasál pach své krve. Teď už jich měl vážně dost.

Na Dvaapadesáté zahlédl skupinky lidí. Sem! Tady mohl aspoň popadnout dech. Tiše si stoupl za obrovitou tlustou zrzku, která se kymácela v rytmu hudby z přenosného magnetáku. Se svými stodevadesáti centimetry ho ukryla jako strom v bouři. Měl čas podívat se na svou ránu. Krvácel jako podříznuté prase. Zručně vytáhl zrzce z kabelky pruhovaný šátek a stáhl si jím rameno. Neotočila se – měl dobře cvičené prsty.

Zastřelit někoho v davu je mnohem těžší, uvažoval a opatrně se sunul ulicí. Ale ne nemožné. Držel se mezi hloučky lidí a nepřestával sledovat nenápadný černý lincoln. Auto zastavilo o blok dál. Vystoupili z něho tři muži

v černých oblecích. Ještě ho nezahlédli, ale to nebude dlouho trvat. Rychle přelétl očima shluk lidí na ulici. Ta kožená bunda s hromadou zipů by mohla pomoci.

„Hej!“ Chytil za rameno jejího majitele. „Za tu bundu ti dám padesát babek.“

Ježatý blondák s bledou tváří si odfrkl. „Koukej vodprejsknout. To je pravá kůže.“

„Tak stovku,“ zahučel Doug. Ti tři chlapi se blížili každou vteřinou.

Tentokrát už se kluk pootočil a Doug zahlédl malého supu vytetovaného na jeho tváři. „Dvě kila a je tvoje.“

Doug už šátral v peněženke. „Za dvě stě chci ale i ty brejle.“

Mladík si stáhl velké zrcadlovky. „Máš je mít.“

„Tak ukaž.“ Doug mu rychle stáhl bundu z ramen, vtiskl mu do ruky bankovky a sykl bolestí, když se oblékal. Kůže nepříjemně páchla potem, ale snažil se to ignorovat. „Jo, a za chvíli se tady objeví tři chlapi v kvádrech. Hledaj kompars do klipů Billyho Idola. Zkuste na sebe s kámošema trochu upozornit.“

„Fakt?“ Než se kluk ale stačil otočit, Doug už mizel za nejbližšími dveřmi.

Dostal se do vkusné restaurace s bílými ubrusy a zrcadlovým barem. Podle vůně šalvěže, tymiánu a burgundského ihned rozeznal francouzskou kuchyni. Uvažoval, zda se nevloudí k nějakému vzdálenějšímu stolku, ale pak se rozhodl pro bar. Nasadil otrávený výraz a přišoural se k pultu. Cestou už hledal nejlepší únikovou cestu.

„Whisky.“ Přitlačil si brýle těsněji k nosu. „Seagram's. Flašku tu nechte.“

Natočil se tak, aby částečně viděl na dveře. Tmavé vlasy mu ve vlnách spadaly přes límec bundy, tvář měl štíhlou

a hladce oholenou. Kopl do sebe první sklenici a okamžitě si nalil druhou. Mysl mu pracovala na plné obrátky.

To se ostatně naučil už v dětství, stejně jako rychle utíkat, pokud to bylo nejlepší řešení. Uměl se i poprat, ale do férovek se pouštěl, jen když to mělo smysl.

Teď si však hýčkal na hrudi přilepenou naději na život v luxusu. Na ulici naopak cíhalo něco, co ho mohlo připravit o jakýkoli život. I přesto byl Doug rozhodnutý nevydat svůj poklad snadno.

Mladý pár vedle něho diskutoval o posledním Mailerově románu, jiná parta se zase rozhodovala, jestli zajde do jazzového klubu. Jinak tu bylo plno osamělých členů vyšší střední vrstvy, kteří se nejspíš přišli ukázat dalším nezadaným. Mohl se dostat i na horší místo, uvědomil si Doug.

Vtom se na prázdnou stoličku vedle vyhoupla blondýna v šedém kostýmu. Ucítil jakýsi chanel a vodku. Nedbale mu zapálila cigaretu a hodila si nohu přes nohu.

„Vás jsem tady ještě neviděla.“

Krátce na ni pohlédl a ihned rozeznal výraz ženy na lovu. Jindy by ho možná potěšila. „Ne.“ Nalil si další sklenici.

„Mám kancelář tady za rohem.“ V tom muži bylo něco zajímavě arogantního a nebezpečného. Přisunula se blíž. „Jsem architektka.“

Vlasy na krku se mu zježily, protože ti tři právě vešli dovnitř. Vypadali jako úspěšní byznysmeni. Rozdělili se. Jeden ale zůstal u dveří, u jediného východu.

Dougovo mlčení blondýnu spíš vábilo, než odrazovalo. Dotkla se jeho ruky. „A co děláte vy?“

Vále whisky na jazyku o něco déle, pak ji spolkl. „Kradu,“ odpověděl, protože lidé málokdy pravdě uvěřili.

S úsměvem vytáhla cigaretu, podala mu svůj zapalovač a počkala, až jí Doug zapálí.

„To je rozhodně zajímavé.“ Vyfoukla tenký proud kouře a vytáhla mu zapalovač z dlaně. „Co mi takhle koupit drink a vyprávět podrobnosti?“

Zalitoval, že tuhle metodu nevyzkoušel ve vhodnější chvíli, když na ženy tak dobře zabírala. Takhle by za to rozhodně stála. „Až jindy, zlato.“

Nalil si další whisky a držel se ve stínu. Ten převlek mu snad pomůže, uvažoval do chvíle, než ucítil tlak hlavně zabořené do žeber. Anebo taky ne, dodal v duchu.

„Jdeme na vzduch, Lorde. Pan Dimitri se zlobí, že jsi nepřišel na schůzku.“

„Jo?“ Doug ledabyle zakroužil drinkem ve sklenici. „Dal jsem si jen pár panáků, Remo. Asi jsem ztratil pojem o čase.“

Revolver se zabořil hlouběji. „Pan Dimitri si ale potrpí na dochvilnost.“

V zrcadle za barem Doug sledoval, jak se za jeho záda přesunuli všichni tři. Blondýna už si začala hledat snadnější úlovek. „Takže mám padáka?“ nadhodil a zvažoval své šance. Tři na jednoho, na rozdíl od něho ozbrojení, ale jen Remo měl v hlavě nějaký mozek.

„Pan Dimitri rád vyhazuje lidi osobně.“ Remo se usmál a odhalil dokonalé zuby pod tenkým knírkem. „A tobě chce věnovat zvláštní pozornost.“

„Fajn.“ Doug položil jednu ruku na lahev a do druhé vzal sklenici. „A co si dát nejdřív něco k pití?“

„Pan Dimitri nemá rád, když se pije v práci, a taky jdeme pozdě, Lorde.“

„Hm, ale dobrýho chlastu je škoda.“ Doug se prudce otočil, chrstl whisky Removi do očí a lahví praštil dalšího

z chlapů po hlavě. Na třetího skočil sám. Svalili se na stůl s nabídkou zákusků a čokoládové suflé s pařížským krémem se nad nimi proměnilo ve sladký déšť. Leželi si v náručí jako milenci. Překulili se na citronový dort. „Taková škoda,“ zašeptal Doug a chrstl chlapovi do tváře celou hrst jahodové pěny. Protože chápal, že moment překvapení je krátký, přidal ještě nejzazší formu obrany – nakopl ho prudce kolenem do rozkroku. Pak se dal na útěk.

„Připište to Dimitrimu na účet!“ zavolal a dral se ven. Cestou mezi stoly ještě popadl číšníka s plným táčem a shodil ho na Rema. Pečené kuře vylétlo do vzduchu jak živé. Douglas se přehoupl přes měděné zábradlí u dveří, nechal tu vřavu za sebou a vyběhl na ulici.

Získal sice trochu více času, ale až ho příště chytanou, bude to horší. Rozběhl se po chodníku a marně přemýšlel, kde jsou vždycky všechny taxíky, když je člověk nejjví potřebuje.

Cesta z Kennedyho letiště naštěstí nebyla ucpaná. Whitney mířila do centra ve svém malém mercedesu přečpaném zavazadly. Čtrnáctidenním pobytem v Paříži se odměnila za zrušené zasnoubení s Tadem Carlysem IV. I když to její rodiče právě nepotěšilo, ona si prostě nemohla vzít člověka, jehož jedinou starostí bylo, aby mu ponožky ladily s kravatou.

Začala si prozpěvovat spolu s Bruceem Springsteenem znějícím z rádia. Byla to atraktivní osmadvacetiletá žena, poměrně úspěšná ve své profesi, a k tomu dostatečně zajištěná rodinným majetkem. Dávno si zvykla na blahobyt a úctu ostatních, takže je očekávala na každém kroku. V každém snobském newyorském klubu ji znali, a to ji vlastně těšilo.